

Naše škola

Motto: „Učitel veský jest důležitá osoba. Toho ctím jako hlavního učitele, který mne čísti naučil...“

Josef Jungmann - literární vědec, jazykovědec a propagátor českého jazyka a literatury

Zhruba před pěti lety jsem řešil otázku, kterou základní školu zvolit pro svou dceru. V úvahu připadali v podstatě tři varianty – janskolázeňská a svobodská škola a nebo některá ze škol trutnovských. Mimo běžný sběr informací, tehdy ještě od pracovníků odboru školství okresního úřadu v Trutnově a známých pohybujících se v oblasti základního vzdělávání, jsem také navštívil malotřídní školu v šumavském Stožci.

Setkal jsem se tam s nakažlivě nadšeným panem učitelem, který přes vleklé problémy s financováním, vedl své pracoviště skutečně jako místo pro pokud možno všestranný rozvoj svěřených dětí.

Ověřil jsem si mimo jiné, že přes velmi vysoké nároky na organizaci práce skupiny různě starých dětí, nemusí být výuka v takové škole chaotická, což byl můj hlavní předpoklad. Zvolil jsem tedy školu v Janských Lázních a dnes mohu říci, s ohledem na potřeby naší dcery, že jsem zvolil dobře.

Proč si to myslím? V průběhu oněch pěti let jsem se snažil, převážně z reakcí své dcery, poskládat obraz toho, jak škola funguje. Dovolím si tvrdit, přestože jsem poměrně kritický člověk, že dojem, který ve mně uplynulé pětiletí zanechalo, je velmi dobrý: především, dcera ve škole opravdu pracovala, domů si odnášela přiměřené množství domácích úloh a její školní práce se setkávala s odpovídající zpětnou vazbou vyučujících. V mezích možného využívala rovněž skromné nabídky mimoškolních činností. Co může být pro rodiče a učitele větším zadostiučiněním, než to, když dítě chodí do školy rádo.

Pravda, pedagogové se na naší škole nechovají k žákům nijak podbízivě, což je v situaci současného nedostatku dětí také jeden z konkurenčních prvků chování škol.

V tomto směru se dnes pedagog (a na malotřídní škole zvláště) pohybuje na velmi tenkém ledě. Pokud rodiče zhodnotí jeho úpornou snahu problematické dítě něčemu naučit jako kladení přemrštěných nároků, není snadnějšího řešení, než zvolit školu jinou. Dilema je tedy jasné, snížíme nároky, děti v lavicích zůstanou a živobytí je zachováno. Odpověď na to, kam zmíněná strategie vede, ponechám na laskavém čtenáři.

Škola jako ta naše, může i nadále existovat za splnění dvou hlavních předpokladů: udržení alespoň minimálního počtu žáků a přízně osvětleného vedení města – obojí zatím trvá. Konečně už sama existence škol odedávna podtrhovala suverenitu obcí a měst a dnes tomu není jinak.

Děkuji tedy všem pracovníkům školy za péči o mou dceru, zřizovateli za finanční a hmotnou podporu a samozřejmě také ostatním rodičům, kteří si služby ústavu, stejně jako já vybrali. Na závěr doporučuji pedagogickým pracovníkům školy, aby její existenci a činnost veřejně propagovali – bohužel o „životě“ školy se lidé zvenčí mnoho nedoví a to rozhodně není ideální stav.

Pokud některé mé názory nesdílíte, rozvíňme na toto téma diskuzi. Řečeno opět slovy Jungmannovými:

„Rád vidím a slyším cizá mně i odporná mínění.“

*Ing. Jiří Franc
Na Sluneční stráni 244*